

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (sedmi senat)

z dne 28. februarja 2019*

„Predhodno odločanje – Promet – Direktiva 2006/126/ES – Vzajemno priznavanje vozniških dovoljenj – Zavrnitev priznavanja vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica – Pravica do vožnje, ki temelji na vozniškem dovoljenju“

V zadevi C-9/18,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Oberlandesgericht Karlsruhe (višje deželno sodišče v Karlsruheju, Nemčija) z odločbo z dne 20. decembra 2017, ki je na Sodišče prispela 4. januarja 2018, v kazenskem postopku zoper

Detlefa Meyna,

ob udeležbi

Generalstaatsanwaltschaft Karlsruhe,

SODIŠČE (sedmi senat),

v sestavi T. von Danwitz, predsednik senata, E. Levits (poročevalec) in P. G. Xuereb, sodnika,

generalni pravobranilec: M. Bobek,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za D. Meyna W. Säftel, Rechtsanwalt,
- za Evropsko komisijo G. Braun in N. Yerrell, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 2(1) in člena 11(6) Direktive 2006/126/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o vozniških dovoljenjih (UL 2006, L 403, str. 18).
- 2 Ta predlog je bil predložen v okviru kazenskega postopka, začetega zoper Detlefa Meyna zaradi vožnje motornega vozila brez vozniškega dovoljenja.

Pravni okvir

Direktiva 2006/126

- 3 V uvodni izjavi 8 Direktive 2006/126 je navedeno:

„Zaradi prometne varnosti bi bilo treba določiti minimalne zahteve za izdajo vozniškega dovoljenja. Treba bi bilo uskladiti standarde v zvezi z vozniškimi izpiti in podelitvijo vozniškega dovoljenja. S tem v zvezi bi bilo treba opredeliti znanja, spretnosti in ravnanje, povezana z vožnjo motornih vozil, in na teh elementih zasnovati vozniški izpit ter ponovno opredeliti minimalne standarde v zvezi s psihofizično sposobnostjo za vožnjo teh vozil.“

- 4 Člen 1(1) te direktive določa:

„Države članice v skladu z določbami te direktive uvedejo nacionalno vozniško dovoljenje, ki temelji na vzorcu Skupnosti, določenem v Prilogi I. Znak na strani 1 vzorca vozniškega dovoljenja Skupnosti vsebuje oznako države članice, ki izdaja dovoljenje.“

- 5 Člen 2 navedene direktive, naslovljen „Vzajemno priznavanje“, v odstavku 1 določa:

„Vozniška dovoljenja, ki jih izdajajo države članice, se vzajemno priznavajo.“

- 6 Člen 7(1) iste direktive opredeljuje zahteve za izdajo vozniških dovoljenj in v točki (e) med drugim določa, da se vozniška dovoljenja izdajo samo tistim kandidatom, ki imajo svoje običajno prebivališče na ozemlju države članice, ki je izdala dovoljenje.

- 7 Člen 11 Direktive 2006/126 določa:

„1. Če imetnik veljavnega nacionalnega vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala država članica, pridobi običajno prebivališče v drugi državi članici, lahko zahteva, da se njegovo vozniško dovoljenje zamenja za enakovredno dovoljenje. Država članica, ki izvede zamenjavo, preveri, za katero kategorijo je predloženo dovoljenje dejansko še veljavno.“

[...]

6. Kadar država članica zamenja vozniško dovoljenje, ki ga je izdala tretja država, za vozniško dovoljenje, ki ustreza vzorcu Skupnosti, se taka zamenjava označi na vozniškem dovoljenju, ki ustreza vzorcu Skupnosti, prav tako pa se na njem označi vsako podaljšanje ali nadomestitev.

Taka zamenjava se lahko opravi samo, če je bilo dovoljenje, ki ga je izdala tretja država, izročeno pristojnim organom države članice, ki izvede zamenjavo. Če imetnik tega dovoljenja prenese svoje običajno prebivališče v drugo državo članico, tej državi ni treba uporabiti načela medsebojnega priznavanja, določenega v členu 2.“

Nemško pravo

- 8 Člen 28(1) Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (uredba o pripustitvi oseb v cestni promet), v različici, ki se uporablja v sporu o glavni stvari, določa:
- „1. Imetniki veljavnega vozniškega dovoljenja Unije ali [Evropskega gospodarskega prostora (EGP)], ki imajo [v Nemčiji] običajno prebivališče, smejo ob upoštevanju omejitev iz odstavkov od 2 do 4 v tej državi voziti motorna vozila v okviru omejitev njihove pravice. [...]“
- 9 Člen 28(4) te uredbe med drugim natančneje določa, da možnost iz odstavka 1 ne velja za imetnike vozniškega dovoljenja Unije ali EGP, ki jim je bilo vozniško dovoljenje izdano na podlagi ponarejenega vozniškega dovoljenja, izdanega v tretji državi.

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

- 10 Po prometni nesreči, ki se je zgodila 1. septembra 2015, je bilo ugotovljeno, da D. Meyn, nemški državljan, ki prebiva na nemškem ozemlju, od odvzema svojega vozniškega dovoljenja v letu 2006 ni več imel nemškega vozniškega dovoljenja.
- 11 Je pa bil D. Meyn imetnik poljskega vozniškega dovoljenja, ki je bilo 1. avgusta 2011 izdano na podlagi madžarskega vozniškega dovoljenja z dne 3. novembra 2010. To madžarsko vozniško dovoljenje pa je bilo izdano na podlagi zamenjave ruskega vozniškega dovoljenja iz leta 1986, za katero se je izkazalo, da je ponarejeno. Zaradi tega kaznivega dejanja uporabe ponarejene listine je bil D. Meyn leta 2012 obsojen pred nemškim sodiščem.
- 12 Amtsgericht Bad Säckingen (okrajno sodišče v Bad Säckingenu, Nemčija) je 24. aprila 2017 D. Meyna na podlagi člena 21(1), točka 1, Straßenverkehrsgesetz (zakon o cestnem prometu) obsodilo zaradi naklepne vožnje brez vozniškega dovoljenja.
- 13 Predložitveno sodišče, ki odloča o reviziji zoper to sodbo, se sprašuje, ali je na podlagi člena 28(4) uredbe o pripustitvi oseb v cestni promet opravljena zavrnitev priznavanja vozniškega dovoljenja – ki ga je izdala država članica in ki temelji na prepisu vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica in ki samo temelji na ponarejenem dovoljenju, ki ga je izdala tretja država – v skladu z določbami Direktive 2006/126.
- 14 V teh okoliščinah je Oberlandesgericht Karlsruhe (višje deželno sodišče v Karlsruheju, Nemčija) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:
- „Ali obveznost priznavanja na podlagi člena 2(1) [Direktive 2006/126] velja tudi po tem, ko država članica zamenja vozniško dovoljenje brez preizkusa sposobnosti za vožnjo in če za prejšnje vozniško dovoljenje ne velja obveznost priznavanja (navedeno prejšnje vozniško dovoljenje je druga država članica Unije izdala na podlagi zamenjave vozniškega dovoljenja tretje države [v skladu s členom] 11(6), tretji stavek, Direktive 2006/126)?“

Vprašanje za predhodno odločanje

- 15 Predložitveno sodišče z vprašanjem v bistvu sprašuje, ali določbe Direktive 2006/126 nasprotujejo temu, da država članica zavrne priznavanje vozniškega dovoljenja, katerega imetnik ima običajno prebivališče na njenem ozemlju in ki ga je izdala druga država članica, in sicer brez preizkusa sposobnosti za vožnjo ter na podlagi vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica na podlagi zamenjave vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala tretja država.

- 16 Uvodoma je treba opozoriti, da člen 2(1) Direktive 2006/126 določa vzajemno priznavanje vozniških dovoljenj, ki so jih izdale države članice, brez kakršne koli formalnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 26. oktobra 2017, I, C-195/16, EU:C:2017:815, točka 34).
- 17 V ta namen člen 7(1) te direktive določa zahteve za izdajo vozniških dovoljenj, pri čemer v točki (e) pojasnjuje, da mora kandidat za vozniško dovoljenje imeti običajno prebivališče na ozemlju države članice, ki je izdala dovoljenje.
- 18 Člen 11(1) navedene direktive dodaja, da če imetnik veljavnega vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala država članica, pridobi običajno prebivališče v drugi državi članici, lahko zahteva, da se njegovo vozniško dovoljenje zamenja za enakovredno dovoljenje.
- 19 V zvezi z izdajo vozniškega dovoljenja, ki temelji na vzorcu Skupnosti (v nadaljevanju: vozniško dovoljenje Skupnosti), do katere pride z zamenjavo vozniškega dovoljenja, ki ga izdala tretja država, je treba ugotoviti, da čeprav Direktiva 2006/126 ne določa pogojev, pod katerimi lahko države članice opravijo takšno zamenjavo, pa kljub temu določa, da ima ta zamenjava posledice za uporabo načela vzajemnega priznavanja iz člena 2(1) te direktive.
- 20 Člen 11(6), drugi pododstavek, navedene direktive namreč določa, da če imetnik vozniškega dovoljenja, ki je bilo izdano na podlagi zamenjave vozniškega dovoljenja, izdanega v tretji državi, prenese svoje običajno prebivališče v drugo državo članico, tej zadnjenavedeni državi ni treba uporabiti načela medsebojnega priznavanja.
- 21 Poleg tega člen 11(6), prvi pododstavek, Direktive 2006/126 določa, da kadar je vozniško dovoljenje Skupnosti izdano na podlagi zamenjave z vozniškim dovoljenjem, ki ga je izdala tretja država, je treba to zamenjavo označiti na vozniškem dovoljenju Skupnosti.
- 22 Zato je v skladu z določbami Direktive 2006/126 obveznost vzajemnega priznavanja iz njenega člena 2(1) omejena na vozniška dovoljenja, ki so jih izdale države članice, in ne zadeva vozniških dovoljenj, ki so jih izdale tretje države.
- 23 Iz predložitvene odločbe izhaja, da je D. Meyn v času dejanskega stanja v zadevi v postopku v glavni stvari prebival v Nemčiji. Zato naj na podlagi člena 11(6), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 Zvezna republika Nemčija ne bi bila dolžna priznavati vozniškega dovoljenja, ki ga je D. Meynu izdala druga država članica in ki je bilo izdano na podlagi zamenjave vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala tretja država.
- 24 Vendar predložitveno sodišče sprašuje, ali tak sklep velja tudi za položaj, kakršen je obravnavani v postopku v glavni stvari, ko je bilo vozniško dovoljenje izdano na podlagi zamenjave vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica na podlagi zamenjave vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala tretja država.
- 25 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da na vprašanje, ki ga je zastavilo predložitveno sodišče, ni mogoče odgovoriti samo na podlagi besedila člena 11(6), drugi pododstavek, Direktive 2006/126. Iz tega besedila namreč izhaja, da se zadevna določba nanaša na izdajo vozniškega dovoljenja s strani države članice na podlagi zamenjave vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala tretja država, ne pa na izdajo vozniškega dovoljenja s strani države članice na podlagi zamenjave vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica na podlagi zamenjave vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala tretja država.
- 26 Vendar iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da je treba pri razlagi določbe prava Unije upoštevati ne le njeno besedilo, ampak tudi sobesedilo in cilje, ki jih uresničuje ureditev, katere del je (sodba z dne 26. septembra 2018, Baumgartner, C-513/17, EU:C:2018:772, točka 23).

- 27 V zvezi s tem je treba navesti, da je v skladu z uvodno izjavo 8 Direktive 2006/126 namen te direktive določiti minimalne zahteve za izdajo vozniškega dovoljenja, in sicer zaradi prometne varnosti.
- 28 Naložitev – ki izhaja iz Direktive 2006/126 – obveznosti vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj, ki so jih izdale države članice, je posledica tega, da ta direktiva določa minimalne zahteve za izdajo vozniškega dovoljenja Skupnosti.
- 29 Tako mora država članica izdajateljica preveriti, ali so izpolnjene minimalne zahteve prava Unije, zlasti v zvezi s prebivališčem in sposobnostjo za vožnjo, določene v členu 7(1) Direktive 2006/126, in ali je torej izdaja vozniškega dovoljenja upravičena (sodba z dne 26. oktobra 2017, I, C-195/16, EU:C:2017:815, točka 46).
- 30 Iz tega sledi, da če so organi države članice izdali vozniško dovoljenje, druge države članice ne morejo več preveriti, ali so bili izpolnjeni pogoji za izdajo, ki jih določa ta direktiva, saj je treba to, da ima nekdo vozniško dovoljenje, ki ga je izdala država članica, šteti za dokaz, da je imetnik tega dovoljenja na dan, ko mu je bilo to izdano, te pogoje izpolnjeval (sodba z dne 26. oktobra 2017, I, C-195/16, EU:C:2017:815, točka 47).
- 31 Vendar pa namen Direktive 2006/126 ni določitev zahtev, ki jih je treba izpolniti za zamenjavo vozniških dovoljenj, ki so jih izdale tretje države, pri čemer je takšna pravica v izključni pristojnosti držav članic, tako da teh držav ne morejo zavezovati ocene, ki jih v zvezi s tem opravijo druge države članice.
- 32 Zato od države članice ni mogoče – saj bi bila v nasprotnem primeru ogrožena prometna varnost, za katero si prizadeva Direktiva 2006/126 – zahtevati, naj vozniško dovoljenje, katerega imetnik ima običajno prebivališče na njenem ozemlju in ki ga je izdala druga država članica, in sicer brez preizkusa sposobnosti za vožnjo ter na podlagi zamenjave vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, prizna zgolj zato, ker je bilo to zadnjenavedeno vozniško dovoljenje samo predmet predhodne zamenjave z vozniškim dovoljenjem, ki ga je izdala tretja država.
- 33 Iz vseh zgornjih preudarkov izhaja, da je treba določbe Direktive 2006/126 razlagati tako, da ne nasprotujejo temu, da država članica zavrne priznavanje vozniškega dovoljenja, katerega imetnik ima običajno prebivališče na njenem ozemlju in ki ga je izdala druga država članica, in sicer brez preizkusa sposobnosti za vožnjo ter na podlagi vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica na podlagi zamenjave vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala tretja država.

Stroški

- 34 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (sedmi senat) razsodilo:

Določbe Direktive 2006/126/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o vozniških dovoljenjih je treba razlagati tako, da ne nasprotujejo temu, da država članica zavrne priznavanje vozniškega dovoljenja, katerega imetnik ima običajno prebivališče na njenem ozemlju in ki ga je izdala druga država članica, in sicer brez preizkusa sposobnosti za vožnjo ter na podlagi vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica na podlagi zamenjave vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala tretja država.

Podpisi